

da den jo sandsynligvis senere vil komme under Forhandling. Det er jo en Smødekommen mod Husbonden, at han, naar der dog ikke kommer Noget ud af det Hele, kan bevirke, at Sagen hæves, for at han kan slippe for de mange Møder. Til de nu omtalte Paragrafer foreligger der tre Ændringsforslag, nemlig et Ænderænderingsforslag til Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 11 og et Ændringsforslag til § 8 samt Begjæring om delt Afstemning af Ændringsforslaget under Nr. 12. Efter Sik og Brug unblader jeg at omtale disse i alt Fald nu. Jeg skal dog tillade mig, hvad den ærede Forslagsstiller af Ændringsforslaget til § 8 (Dyendbøll) vist ikke kan have Noget imod, at opfordre ham til eller henstille til ham at udtale sig under sin Motivering imod en af de Indvendinger, som har paatrængt sig mig ved at læse hans Ændringsforslag, for hvilket jeg iøvrigt ubetinget foretrækker Udvalgets. Min Indvending gaar ud paa følgende. Jeg tager det Tilfælde, at et Lyende er sættet fra 1ste Mai næste Aar til 1ste November næste Aar. Efter at der er gaaet nogen Tid, er Lyendet utilfreds og formener sig at have Lovlig Grund til at forlade Tjenesten, gaar til Husbonden, forlanger Paategningen hevet, og Husbonden negter det. Saa indklager Lyendet Husbonden og paastaar ham tilpligtet at hæve Paategningen. Der bliver forsøgt Forligsmægling, men forgæves, og Sagen gaar til Doms. Imidlertid kan Lyendet faae Attesten fra Politidommeren ifølge det sidste Punktum i Ændringsforslaget. Sagen bliver imidlertid optagen til Doms og faar det Udfald, at Husbonden ikke tilpligtes at hæve Paategningen. Vi ere imidlertid komne hen i Mai — Juni Maaned, og da Sagen faar det nævnte Udfald, ser jeg ikke rettere, end at saa bliver Lyendet gaende de 4 næste Maaneber af det halve Aar med den uophævede Paategning, og altsaa opnaas ikke det, som man skulde naae gennem Reglerne i § 8. Der naas en midlertidig Ophævelse, saalænge Sagen staar paa, men der bliver en rum Tid, hvor Lyendet gaar med en uophævet Paategning, som hindrer det i at faae Tjeneste som Lyende. — Vi gaa derefter over til næste Afsnit i Loven, som dannes af § 9. Jeg skal ikke opholde de Herrer med personlige Bemærkninger, der kun ere mine egne, og altsaa ikke videre bære min Anskuelse om § 9. Jeg har tidligere haft Leilighed til at bemærke, at jeg sætter megen Pris paa, at Loven er forelagt, for saa vidt angaar Afsnittet om Fæstemandsvesenet og dets hensigtsmæssige Indretning, men at jeg derimod ikke har nogen stærk Tro paa, at der virkelig vil komme saa meget Godt ud af §§ 6—8, som Mange ganske vist tænke sig, og at jeg af flere Grunde er imod denne Overgang fra den private Politifags-Forsølgning til den offentlige i Forhold, der dog væsentlig ikke angaa den offentlige Orden, men derimod Krænkelse af private Rettigheder, Noget, som jeg ved tidligere Leilig-

der i min nuværende Stilling har haft Leilighed til at udtale. Det er en personlig Anskuelse, som jeg ikke videre skal begrunde eller opholde Thinget med. De øvrige Medlemmer af Udvalget slutte sig til Forsølgningen, de se meget vel, at den er stærkt begrænset, der skal fire Betingelser til for, at offentlig Forsølgning skal indtræde, men de have en Tro paa, at den offentlige Forsølgning skal være en stærkere Retstvang mod det ikke stikkelige Lyende end den nugældende private. Derimod er man fuldstændig enig i Udvalget om at foreslaa Thinget at afstemme andet Stykke af § 9. Naar det deri hedder: „Oplyses Omstændigheder, som gjøre det antageligt, at den Dømte vilde benytte den almindelige Eksekutionsfrist til at undrage sig fra Dommens Sværfættelse“, ligger i disse Ord Motivet til hele Bestemmelsen i andet Stykke, nemlig at se at holde paa Lyendet, inden det slipper bort. Jeg har tilladt mig som Udvalgets Ordfører vidtløftigt at godtgjøre for ærede Medlemmer i Betænkningen, at denne Bestemmelse er ganske betydningsløs, at det, som kan vindes ved at forferte trende Solmærker, Intet nytter lige over for de ganske vist besynderlige Regler, som nu gælde ved Eksekutionen af Politiretsdomme, og som man maatte ønske forandrede; at forferte Fristen hjælper ikke til at faae Dommen eksekveret saa meget hurtigere. Den skal under de Forudsætninger, som her ere til Stede, bort fra Politidommeren og vende tilbage til ham med den administrative Myndigheds Resolution, og før kan han ikke fuldbørde den. Det har jeg i Betænkningen fremstillet saa udtrykkeligt, at jeg foreløbigt i alt Fald vil anse det for unødvendigt at godtgjøre det yderligere. Naar jeg altsaa ikke gaar videre i mine Bemærkninger om § 9, lækker det nu mod Enden. Der er kun et lille Ændringsforslag tilbage til § 10, at Ordet „bestikkede“ udgaar. Det trænger ikke til nogen Motivering, thi efter at § 1 er vedtagen — det er kun under den Forudsætning, Ændringsforslaget er stillet —, er der intet Sted i Landet andet end Fæstemænd med Tilladelse, og man bør derfor udtage Ordet „bestikkede“.

J. Andersen: De Grunde, som have bevæget mig til ikke at tiltræde det, der nu staar opført som Mindretallets Ændringsforslag til § 7, er, at jeg har befrygtet, som Ordføreren allerede udtalte sig, at det vil skabe et saa løst Tjenesteforhold, saa at Tjenesteforhold blive sjældnere end nu. Jeg har været bange for, at det at vedtage § 7, saaledes som Mindretallet foreslaar, vilde føre til, at Tjenestelyendet ikke vilde lade sig indordne under det, og det nytter jo ikke, hvad vi skrive i Paragrafen, naar Lyendet kan holde sig ude fra det, og i vor Tid skulde man dog ikke gaa tilbage til det Gamle igjen, og naar vi ikke gjøre det og befale visse Folk at tage Tjeneste, anser jeg det Foreslaaede for at være uheldigt, uagtet jeg